

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ing. R. K.**, zastoupený JUDr. Petrem Neubauerem, advokátem se sídlem Na Sadech 4/3, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2014, č. j. 27341/14/5000-14401-700796, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2015, č. j. 57 Af 42/2014 - 57,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2015, č. j. 57 Af 42/2014 - 57, a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 10. 2014, č. j. 27341/14/5000-14401-700796, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě částku 14.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Neubauera, advokáta se sídlem Na Sadech 4/3, České Budějovice.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Plzeňský kraj, Územní pracoviště Plzeň-Sever, vydal dne 16. 1. 2014, č. j. 174297/14/2302-24400-401665, platební výměr, kterým vyměřil žalobci daň z převodu nemovitosti ve výši 67.920 Kč. Žalobce přitom tvrdil daň z převodu nemovitosti pouze ve výši 40.752 Kč. Rozdíl mezi daní tvrzenou a daní vyměřenou činil 27.168 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 10. 2014, č. j. 27341/14/5000-14401-700796, změnil platební výměr ve výroku, avšak pouze formulačně (do výroku mezi kompetenční ustanovení správce daně přidán § 57 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí), nikoli věcně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou; předně konstatoval, že do základu daně z převodu nemovitosti je nutné připočítat k částce 1.018.800 Kč za převod pozemku i částku 679.200 Kč jakožto cenu za zbudování komunikací a inženýrských sítí, neboť i ta tvoří celkovou cenu pozemku a tedy vstupuje do základu daně.

II.

Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Namítl (toliko v obecné rovině), že se soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami a rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Dále uvedl, že zhodnocení pozemku vybudováním inženýrských sítí se již projevilo ve sjednané kupní ceně ve výši 1.018.800 Kč za převod pozemku. Cena pozemku bez inženýrských sítí by se totiž pohybovala okolo cca 300 - 350 Kč/1m², jak ostatně plyne i ze znaleckého posudku. Sjednaná částka za vybudování inženýrských sítí a přípojných bodů ve výši 679.200 Kč na hranici pozemku nepředstavuje součást kupní ceny za převod pozemku, nýbrž cenu za provedení díla, neboť přípojné body nejsou součástí pozemku a je nutné na ně pohlížet jako na samostatnou věc.

[5] Zasít'ováním okolí pozemku vzrostla jeho hodnota, aniž by byl sám napojen na inženýrské sítě. Smluvní strany se dohodly, že za zasít'ování uhradí kupující náklady ve výši 800 Kč/1m². Dle zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, není kanalizace ani vodovod součástí pozemku. Navíc v době převodu pozemku nebyla ještě dokončena a zkolaudována přístupová komunikace, a proto je zřejmé, že kupující si za částku 679.200 Kč koupili od stěžovatele možnost připojení pozemku na inženýrské sítě.

[6] Žalovaný se vyjádřil přípisem ze dne 22. 2. 2016, ve kterém uvedl, že bezvýhradně souhlasí s právním posouzením věci krajského soudu. Rovněž setrval na vlastních závěrech podrobně rozebraných v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný. Dále uvedl, že nelze pohlížet na připojení inženýrských sítí k pozemku jako na samostatnou věc, resp. že připojením byl pozemku zhodnocen. Cena za převod pozemku včetně inženýrských sítí činila 1.698.000 Kč, což vyplývá z kupní smlouvy.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Předmětem posuzované věci je spor o hodnotu převáděného pozemku, která se projeví v základu pro výpočet daně z převodu nemovitostí; otázkou je tedy, zda částka na zbudování komunikací a inženýrských sítí v tomto případě vstupuje rovněž do základu pro výpočet této daně.

[10] Ze soudního spisu soud ověřil, že kupní smlouva mezi stěžovatelem a kupujícími byla uzavřena dne 9. 8. 2013. Vklad práva byl zapsán Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Plzeň - Sever, dne 29. 8. 2013. Rozhodné skutečnosti tedy nastaly v průběhu roku 2013.

[11] Při úvaze o charakteru této daně je třeba vycházet z toho, že se jedná o daň majetkovou, transferovou, při jejím výběru stát participuje na pohybu nemovitého majetku. Důležitá je proto právě hodnota převáděného nemovitého majetku. Daňová povinnost je v judikatuře Ústavního soudu zásadně považována za zásah do práva na pokojné užívání majetku (čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod), neboť dotčenou osobu ochuzuje o část majetku, kterou musí na dani zaplatit; takový zásah je ospravedlnitelný jen tehdy, jsou-li naplněna kriteria transparentnosti, předvídatelnosti a přiměřenosti takového zásahu. Pokud jde o daň z převodu nemovitostí, pak hledisko přiměřenosti je zaručeno (garantováno) zákonným požadavkem korekce smluvní ceny nemovitosti znaleckým posudkem. Pokud by tedy z nejrůznějších důvodů byla sjednaná cena převáděné nemovitosti např. nižší, nežli hodnota označená znalcem, bere se v úvahu (pro účely daně) vždy cena vyplývající ze znaleckého posudku. Ten by měl obsahovat objektivní ohodnocení skutečné ceny nemovitosti, jak s ohledem na její stav, tak i s ohledem na její umístění, atraktivitu, způsob využití apod.

[12] Podle § 57 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, se pro daňové povinnosti u daně z převodu nemovitostí, jakož i pro práva a povinnosti s ní související, vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření (přede dnem 1. 1. 2014), použije zákon č. 357/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu.

[13] Podle § 9 odst. 1 věty první zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“), je „[p]ředmětem daně z převodu nemovitostí [...] úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem.“ Poplatníkem daně z převodu nemovitostí je převodce [§ 8 odst. 1 písm. a) téhož zákona]. Dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. je základem daně z převodu nemovitostí „[...] cena zjištěná podle zvláštního právního předpisu, platná v den nabytí nemovitosti, a to i v případě, je-li cena nemovitosti sjednaná dohodou nižší než cena zjištěná; rozdíl cen nepodléhá dani darovací. Je-li však cena sjednaná vyšší než cena zjištěná, je základem daně cena sjednaná.“ Základ daně tak tvoří cena sjednaná či cena určená znalcem, přičemž pro výpočet daně se použije cena vyšší. Znalecký posudek pak plní funkci garance, že bude vyměřovací základ daně stanoven v reálné výši hodnoty nemovitosti v případě, že by si smluvní strany sjednali cenu nižší než je cena tržní.

[14] V posuzované věci si stěžovatel a kupující sjednali, že cena za převáděný pozemek (bez dalšího) činí 1.018.000 Kč. Z tohoto ujednání vyplývá, a není o tom mezi stranami sporu, že tato částka bude zahrnuta do základu daně z převodu nemovitostí. Sporné však v posuzované věci je, zda další část „kupní“ ceny představující kompenzaci nákladů za provedení komunikací a inženýrských sítí ve výši 679.200 Kč, měl správce daně zahrnout do vyměřovacího základu daně.

[15] Nejvyšší správní soud se tedy zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky, což je pro přezkum napadeného rozsudku klíčové, přičemž předesílá, že smluvní typ zvolený

stěžovatelem a kupujícími není zcela jednoznačně formulovaný, resp. pokud by byl předmětný převod pozemku pečlivěji specifikován v samotné kupní smlouvě a dohoda o uhrazení nákladů na vybudování komunikací a inženýrských sítí by byla předmětem smlouvy jiné či by byla lépe oddělena od předmětu kupní smlouvy, nevyvstaly by spory o výklad obsahu kupní smlouvy, resp. o to, co vše představuje základ pro výpočet daně.

[16] Nicméně kasační soud konstatuje, že závěry krajského soudu i správních orgánů, že v daném věci spadají náklady na vybudování komunikací a inženýrských sítí do základu daně, nejsou udržitelné. Soud si je vědom vlastní judikatury vztahující se k dani z převodu nemovitostí, zejména pak rozsudku ze dne 6. 11. 2013, č. j. 1 Afs 73/2013 - 58, dle kterého „[p]ro určení základu daně z převodu nemovitostí (§ 10 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí) není rozhodující, jak smluvní strany převáděný majetek ve smlouvách rozčlenily, ale to, zda věci smluvními stranami převáděné (v daném případě vinice a na nich umístěné konstrukce) mají skutečně takový charakter, že je třeba jejich hodnotu učinit součástí základu daně z převodu nemovitostí. V této souvislosti pak přichází v úvahu jejich posouzení jako součástí věci (popřípadě jako příslušenství věci) hlavní (§ 120 a § 121 občanského zákoníku z roku 1964).“

[17] V nyní posuzované věci je předmětem daně z převodu nemovitostí pouze úplatný převod vlastnických práv k danému pozemku. Částka odpovídající nákladům za vybudování komunikací a inženýrských sítí má charakter spíše platby za provedení díla či poskytnutí služby. Proto je na smluvený finanční příspěvek na náklady na vybudování komunikací a inženýrských sítí nutno nahlížet jako na „pouhý“ příjem stěžovatele s případným vlivem na daň z příjmu.

[18] Předmětný pozemek byl převáděn za účelem výstavby. Existence komunikací a inženýrských sítí má bez pochyb vliv na cenu pozemku. Avšak cena samotného pozemku již vzrostla jeho zanesením do územního plánu jakožto plochy za účelem výstavby a dále vybudováním komunikací a inženýrských sítí v jeho okolí. Skutečnost, že se stěžovatel s kupujícími dohodne, že vybuduje komunikace a inženýrské sítě, přivede je na hranici pozemku a nechá si vzniklé náklady uhradit, se však nemůže do základu daně promítnout. Je totiž nutné odlišit výši nákladů na vybudování komunikací a inženýrských sítí (čistě materiálně) od jejich hodnoty (ceny), za kterou by se případně převáděly, třeba jako součást nebo příslušenství pozemku, bylo-li by to možné. Hodnotou těchto inženýrských sítí a komunikací soud myslí jejich reálnou existenci či dokončenost, tedy příležitost potenciálního kupujícího již s nimi pracovat. Na hodnotu pozemku má vliv právě pouze hodnota komunikací a inženýrských sítí, nikoli výše nákladů na jejich vybudování. Navíc, jak bylo uvedeno výše, předmětem daně je úplatný převod vlastnictví k nemovitosti. U předmětných komunikací a inženýrských sítí jako celku však nedochází k převodu jejich vlastnictví ze stěžovatele na kupující, což vyplývá mj. i z kupní smlouvy z čl. III. odst. 3 (bezplatné předání komunikací a inženýrských sítí obci) a ostatně to není ani možné. Soud dále poukazuje na to, že přípojovací místa vody, kanalizace, plynu a elektřiny dle čl. V. kupní smlouvy měly být stěžovatelem předány kupujícím, a to jako dílo, nikoli převedeny, resp. vlastnická práva k nim.

[19] Kupující by dále mohli obdobnou dohodu o finančním příspěvku na vybudování přípojných míst uzavřít s třetím subjektem, přičemž tento příspěvek by rovněž nepodléhal dani z převodu nemovitosti (mohl by však podléhat dani z příjmu). Nadto Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud by dohoda o vybudování komunikací a inženýrských sítí byla uzavřena až po převodu vlastnických práv k pozemku, nevyvstal by spor o výši daňového základu. Navíc z obsahu čl. II odst. 9 smlouvy o úschově jasně vyplývá, že předmětem daně měla být skutečně jen částka za převod pozemku ve výši 1.018.000 Kč, jelikož po odečtení 4% daně měla být stěžovateli vyplacena částka ve výši 1.657.248 Kč, kterou tvoří zdaněná kupní cena pozemku ve výši 978.048 Kč a náhrada nákladů na vybudování přípojných míst ve výši 679.200 Kč.

[20] Stěžovatel si nechal po podpisu kupní smlouvy zpracovat znalecký posudek na ocenění hodnoty převáděného pozemku, přičemž výsledná zjištěná cena byla znalcem stanovena ve výši 520.170 Kč, a to včetně „užitné“ hodnoty vodovodní a kanalizační přípojky. S ohledem na výše zmíněnou garanční funkci ceny zjištěné vůči ceně sjednané lze konstatovat, že vyměřovací základ daně byl stěžovatelem tvrzen ve výši téměř dvojnásobku oproti vyměřovacímu základu, který by tvořila cena zjištěná znalcem. Správní orgány k této skutečnosti měly přihlídnout, a pokud by měly pochybnosti o závěrech vyplývajících ze znaleckého posudku, měly si nechat zpracovat vlastní znalecký posudek. Jelikož tak neučinily, měly vyměřovací základ daně vypočítat z ceny sjednané jakožto ceny vyšší, avšak pouze z části ceny představující úplatu za převod vlastnictví k pozemku.

[21] Správní orgány i krajský soud se povahou nákladů na vybudování komunikací a inženýrských sítí zabývaly toliko z pohledu, zda se jedná o součásti či příslušenství převáděného pozemku, které zvyšují jeho hodnotu. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že napadená rozhodnutí neobsahují žádnou úvahu o tom, jestli inženýrské sítě a komunikace představují součást či příslušenství pozemku jako celek, příp. pouze některé z jejich částí. Toto pochybení má však vliv na nezákonnost těchto rozhodnutí. U inženýrských sítí je nutné určit, co představují samotné přípojky a co hlavní vedení (distribuční síť), k němuž tyto přípojky vedou. Podobně i u komunikací je nutné jejich rozlišení jako součásti nebo příslušenství pozemku, na kterém byly vybudovány, nebo pozemku k němuž vedou, a nebo jako samostatná věc, která není součástí ani příslušenstvím žádného pozemku.

[22] V této souvislosti kasační soud odkazuje na § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, dle kterých „[v]odovodní přípojka je samostatnou stavbou tvořenou úsekem potrubí od odbočení z vodovodního řádu k vodoměru, a není-li vodoměr, pak k vnitřnímu uzávěru připojeného pozemku nebo stavby. Odbočení s uzávěrem je součástí vodovodu. Vodovodní přípojka není vodním dílem [...] Kanalizační přípojka je samostatnou stavbou tvořenou úsekem potrubí od vyústění vnitřní kanalizace stavby nebo odvodnění pozemku k zaústění do stokové sítě [...]“, přičemž dle odstavce 3 téhož paragrafu je vlastníkem těchto přípojek vlastník pozemku nebo stavby připojené na vodovod nebo kanalizaci. Dle této úpravy je nutné odlišit režim samotných přípojek od vodovodního řádu, resp. od kanalizační stokové sítě.

[23] Obdobnou úpravu lze nalézt v zákoně č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů. Ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) bod 1 tohoto zákona definuje distribuční soustavou jako „[...] vzájemně propojený soubor vedení a zařízení o napětí 110 kV, s výjimkou vybraných vedení a zařízení o napětí 110 kV, která jsou součástí přenosové soustavy, a vedení a zařízení o napětí 0,4/0,23 kV, 1,5 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV, 25 kV nebo 35 kV sloužící k zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky včetně elektrických přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy.“ Přenosová soustava je pak dle téhož zákona chápána jako „[...] vzájemně propojený soubor vedení a zařízení 400 kV, 220 kV a vybraných vedení a zařízení 110 kV, uvedených v příloze Pravidel provozování přenosové soustavy, sloužící pro zajištění přenosu elektřiny pro celé území České republiky a propojení s elektrizačními soustavami sousedních států, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky; přenosová soustava je řížována a provozována ve veřejném zájmu“ [§ 2 odst. 2 písm. a) bod 10]. Elektrickou přípojkou se pak rozumí „[...] zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojníc v elektrické stanici a mimo ní odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy, a je určeno k připojení odběrného elektrického zařízení“ [§ 2 odst. 2 písm. a) bod 2].

[24] Dle § 45 odst. 2 písm. a) energetického zákona „[e]lektrickou přípojkou nízkého napětí zřizuje

na své náklady [...] v zastavěném území podle zvláštního právního předpisu provozovatel distribuční soustavy.“ Podle § 66 odst. 2 téhož zákona „[n]áklady na zřízení plynovodní přípojky hraadí ten, v jehož prospěch byla zřízena. Vlastníkem přípojky je ten, kdo ubradil náklady na její zřízení.“ Ustanovení § 79 energetického zákona reguluje režim tepelné přípojky, která začíná na zdroji tepelné energie nebo odbočením od rozvodného tepelného zařízení a končí vstupem do odběrného tepelného zařízení. Dle odstavce 5 tohoto paragrafu „[n]áklady na zřízení přípojky hraadí ten, v jehož prospěch byla zřízena, pokud se s dodavatelem nedohodne jinak.“

[25] Nejvyšší správní soud výše pouze demonstrativně nastínil právní úpravu, která má vliv na charakter inženýrských sítí, resp. jejich jednotlivých částí, přičemž konstatuje, že nelze obecně paušalizovat celé inženýrské sítě jako součást či příslušenství pozemku a naopak je nutné, rozlišovat režim jejich jednotlivých částí. Rovněž je nutné zkoumat, kdo je či může být jejich vlastníkem, a zda jako samostatných věcí nebo jako součástí či příslušenství převáděného pozemku, neboť pouze v posledně jmenovaném případě mohou tvořit součást vyměřovacího základu daně z převodu nemovitostí.

[26] Nezákonnost správních rozhodnutí i rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud shledal i v nesprávném posouzení výsledků místního šetření, o něž žalovaný opřel své rozhodovací důvody. Jak totiž vyplývá z jejich odůvodnění, správce daně učinil dne 6. 5. 2014 místní šetření podle § 80 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, jehož výsledkem byly závěry, že v době právních účinků kupní smlouvy (20. 8. 2013) byly komunikace a inženýrské sítě již vybudovány a plně funkční (viz úřední záznam ze dne 15. 5. 2014, čj. 1126829/14/2302-24400-401665).

[27] Podle § 80 odst. 1 daňového řádu „[s]právce daně může provádět místní šetření. V rámci tohoto postupu správce daně zejména vyhledává důkazní prostředky a provádí obhlédání u daňových subjektů a dalších osob zúčastněných na správě daní, jakož i na místě, kde je to vzhledem k účelu místního šetření nejvhodnější.“ Podstatné je, že závěry ke zjištění skutkového stavu může správce daně činit vždy pouze k místu a v čase provádění místního šetření.

[28] Nejvyšší správní soud považuje za zásadní pochybení, že v posuzované věci správce daně učinil místní šetření až dne 6. 5. 2014, tedy téměř čtyři měsíce po vydání platebního výměru a důvodem místního šetření bylo posouzení stavu komunikací a inženýrských sítí k datu 20. 8. 2013, tedy zpětně o více než 9 měsíců. Takovýto postup je zcela nelogický a vadný, jelikož posuzovat stav komunikací a inženýrských sítí prostřednictvím místního šetření je možné pouze k místu a v čase konání místního šetření, nikoli ex post. Jelikož však správní orgány i krajský soud opírají důvody svých rozhodnutí o závěry vyplývající z úředního záznamu o tomto místním šetření, jsou proto jejich rozhodnutí nezákonná. Zjištěný skutkový stav nemá v tomto případě oporu ve spise, neboť ze závěrů místního šetření nelze tyto skutečnosti dovodit (stav pozemku a jeho okolí v době devíti měsíců před konáním místního šetření).

[29] Kasační soud uzavírá, že shledal nezákonnými rozhodnutí žalovaného i krajského soudu; správní orgány i soud nesprávně posoudily právní otázku týkající se hodnoty převáděné nemovitosti a její vliv na základ pro výpočet daně. V posuzované věci všechny náklady na vybudování komunikací a inženýrských sítí nepředstavují součást základu daně z převodu nemovitosti. V dalším řízení ve věci bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem.

IV.

Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[30] Nejvyšší správní soud na základě shora předestřené argumentace napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu a efektivitu dalšího procesního postupu přistoupil podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení o žalobách i řízení o kasačních stížnostech.

[32] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a odměna a náhrada hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí v řízení o žalobě za jeden úkon právní služby (podání žaloby) částku 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náhrada hotových výdajů v řízení o žalobě pak sestává z paušální částky 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkově tedy činí odměna a náhrada hotových výdajů zástupce v řízení před krajským soudem 3.400 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 6.400 Kč.

[33] V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč a odměna a náhrada hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Žalovaný je tedy povinen uhradit stěžovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 8.400 Kč.

[34] Žalovaný je tedy povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti ve výši 14.800 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Neubauera, advokáta, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu